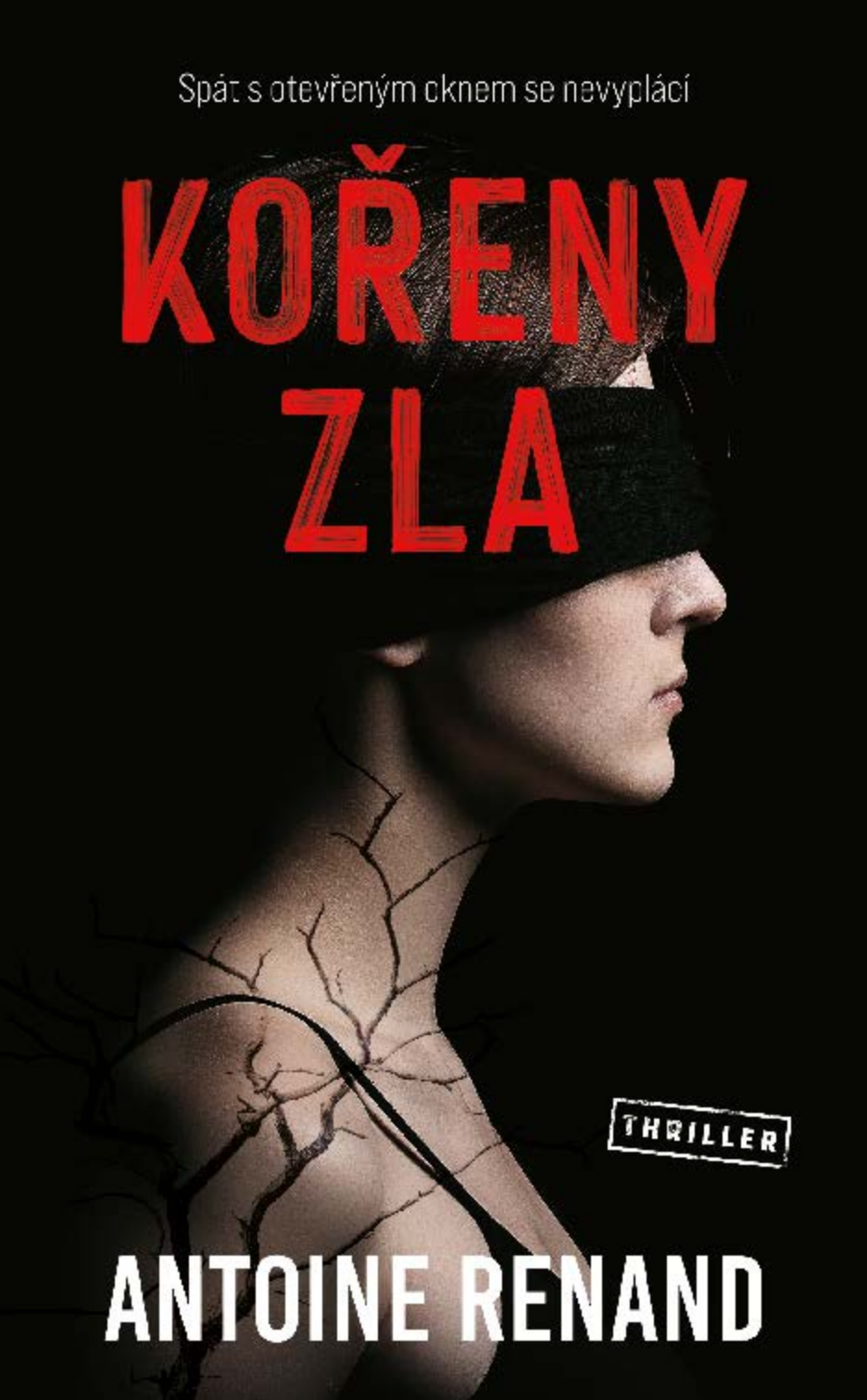

Spát s otevřeným oknem se nevyplácí

KOŘENY ZLA

A woman's profile is shown in a dark, moody setting. Her face is partially obscured by a black blindfold. The skin on her neck and shoulder is cracked, resembling dry earth or a shattered mask. The overall tone is dark and mysterious.

THRILLER

ANTOINE RENAND

KOŘENY ZLA

Ó Éditions Robert Laffont, S.A.S., Paris, 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Matiašková, 2022

Cover © Michaela Vejdělková, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-3059-9 (pdf)

ANTOINE RENAND

KOŘENY ZLA

VENDETA

pro Agathe a Marii

Prolog

Začalo to tím, že vnikal tajně lidem do domů. Ne aby kradl. Ta představa mu sice nebyla proti mysli, protože nikdy neváhal vzít si nějakou cennost, která se mu líbila, když k tomu měl příležitost. Ale v té době si celkem dobře vydělával, mořeplavba mu poskytovala dostatečný příjem na pokrytí jeho velmi skromných potřeb.

Byly to jiné důvody, které ho nutily pronikat do cizích domovů. Především nuda. Loď do Brazílie, na kterou se měl nalodit, byla kvůli logistickému problému už týden zablokovaná v přístavu v Plymouthu. Mohl by sice odplout s jiným nákladem, ale raději čekal na ten svůj.

Města ho zajímala jen velmi málo, fascinoval ho jedině oceán. Plymouth si prošel rychle a těch několik turistických zajímavostí ho nechalo chladným. Pak začal vyrážet na dlouhé procházky na periferii. Alfa se nikdy nenudil doopravdy, poněvadž byl už od dětství zvyklý utíkat se do svých osamělých snů.

Tehdy v lednu se stmívalo velice brzy. Ve čtvrtích vzdálených od centra byly domy úplně tuctové a s téměř identickou architekturou. Po většinu roku tu žilo mnoho osamělých žen s dětmi, zatímco jejich muži byli na moři. Alfa mohl v některých ulicích tyto maminky pozorovat okny. Rozeznávat jejich siluety v osvětlených domácnostech. Jedna z nich vzbudila jeho zájem: hezká tmavovláška, matka tří dětí, která evidentně svým malým človíčkům vládla pevnou rukou. S energií

a dobrou náladou poletovala po domě, rozdělovala svoji pozornost mezi všechny děti a přitom vykonávala různé činnosti. Alfa stál nenápadně na ztemnělé ulici a díval se, jak se mladá maminka činí, jak svým chlapcům pomáhá s úkoly a chodí sem a tam do kuchyně připravovat večeři.

Pozoroval ji dva večery za sebou. Během prvního večera Alfa zaregistroval dlouhý časový úsek, kdy zmizela s dětmi do patra, aby jim pomohla s koupáním, uložila je a určitě jim vyprávěla i pohádku. Po celou tuto dobu, která trvala pětadvacet minut, zůstalo přízemí pusté a relativně potemnělé. Pak se matka vrátila dolů sama a natáhla se na pohovku před televizí.

Alfa se vrátil druhý den a situace se opakovala: všichni v tutéž hodinu zmizeli nahoru. A tak Alfa přešel nízkou branku, došel k nezamčeným dveřím a tiše za sebou zavřel.

Stál nehybně uvnitř, v domě cizinců. Slyšel, jak nad ním žijí. Podlaha v patře praskala pod kroky dětí, v trubkách tekla voda... Slyšel jejich křik, jejich hlasy. Hlas matky, jak se snaží udržet klid a vymoci si poslušnost.

On je poslouchal, oni o něm nevěděli... Alfa se cítil mocný.

Dole bylo krásně teplo a příjemně to tam vonělo. Alfa si odložil kabát, ale boty si nechal a pustil se do průzkumu. Vůbec se nebál, že by žena sešla dolů a překvapila ho tu. Kdyby to udělala, věděl, že by za to zaplatila ona, ne on.

Dlouze zkoumal rámečky s fotografiemi, otevíral skříně, zásuvky a zase je pečlivě zavíral. Nechtěl, aby si žena jeho návštěvy všimla příliš brzy. Ani aby postrádala peníze nebo věci, což by jeho činnosti dodalo jasný motiv. Alfa chtěl, aby měla strach, aby cítila hrůzu. Pokaždé, až půjde sama nahoru s dětmi.

A tak popadl její smartphone, který ležel na stole a kterého si všiml hned, jak vešel. Vytáhl z kapsy černou kuklu, kterou si vzal s sebou jen tak, aniž by moc přemýšlel nad tím,

k čemu mu bude. Teď už to věděl. Ukryl svoji tvář a dlouhé vlasy v kukle a rozkliknul na telefonu fotografování v selfie režimu. Namířil objektiv na svoji zamaskovanou tvář. Zabírala většinu snímku, ale v pozadí byl v polostínu moc dobře poznat obývací té *děvky*. Široce rozevřenýma očima fixoval objektiv, a když stiskl tlačítko, oslnil ho prudký blesk.

Alfa si sedl do křesla, aby si prohlédl záběr, který právě vyfotil. Zjistil, že je dokonalý: tísnivý, v popředí zalitý ostrým bílým světlem kontrastujícím s velmi tmavým pozadím. Oči mu svítily.

Alfa odložil telefon a několik minut bez hnutí poslouchal zvuky a hlasy z poschodí. Pak se zvedl a udělal několik kroků. Na jedné stěně místnosti viselo veliké zrcadlo, takže tentokrát namířil objektiv na svůj odraz a zabral pouze své tělo, štíhlé a oblečené do černého. Opět použil blesk, tak ostrý v tmavém obývacím a vyvolávající stejný zneklidňující kontrast.

V klidu vyčkával ještě několik minut, než udělal poslední snímek: stáhl si kalhoty, vytáhl penis a ten pak vyfotil.

Poté otřel telefon, položil ho zpátky na stůl a nehluchně domácnost opustil. Celá operace trvala asi dvacet minut. Jednoho dne – nedá se říct kdy – najde ta Angličanka ve svém telefonu záběry i s datem a hodinou focení a pochopí, že měla doma vetřelce, zatímco byla v klidu s dětmi o patro výš. A nebude vědět, kdo to byl, jestli ho zná, nebo ne, a hlavně nebude vědět proč. Bude vědět jen to, že si dal načas a že se mohlo stát něco mnohem horšího.

Ať se to může zdát jakkoli překvapivé vzhledem k události, které měly následovat, znásilnit tu ženu ho tehdy ani nenapadlo. Přišel k ní hledat něco jiného, jiný pocit. Ovšem s odstupem času měl Alfa za to, že velice živá emoce, kterou onoho večera cítil, stála na počátku velkého projektu, který měl později uskutečnit.

Jeho slast ještě vzrostla, když se aféra dostala do médií: o dva dny později se v denních zprávách místního plátku dočetl o panice té matky, když ve svém smartphonu našla fotky neznámého muže. Novinář tvrdil, že „je v šoku“. Dodával, že policie nemá žádné stopy, a volal po svědcích.

Četba toho článku způsobila Alfovi skutečné potěšení, sadistickou a narcistickou rozkoš, jakou do té doby nikdy nezažil a po které už měl od nynějška toužit.

Během plavby přes Atlantik na tento zážitek mnohokrát vzpomínal. V kratičkých chvílích odpočinku si v kajutě pročítal výstřižek z novin. Oběť, která o sobě tvrdila, že je „traumatizována“, se svěřovala, že další noc nemohla usnout a následující noc se jí to povedlo jen na pár hodin.

Na americkém kontinentu to několikrát zopakoval. São Paulo, Montevideo, Buenos Aires. Pracoval v noci, když jeho hostitelé spali, aby měl víc klidu. Dokázal se dostat, kamkoli si zamluvil, dokonce do bytů umístěných ve vyšších patrech, se zavřenými okny a dveřmi. Měl také schopnost přesouvat se svižně a nehlučně i v tmavých pokojích, aniž by někoho vzbudil. Přítomnost partnera v bytě ho neobtěžovala. Vždycky vzal telefon paní domu a nafotil se v různých pokojích ve zneklidňujících pozicích a vždycky si dal načas.

Poslední byt, který navštívil, v Bostonu, byl vybavený bezpečnostními kamerami. Malá kamera byla i v ložnici a Alfa, který si jí okamžitě všiml, se tentokrát ani nemusel fotit. Zůstal přes hodinu nehybně stát u manželské postele se spící dvojicí. Video, strašné už tím, kolik internetových slídlů ho objevilo na síti, ukazovalo noční záběr, jak Alfa nehybně pozoruje ženu a muže ve spánku. Pohledem si měří mladou ženu, která spí nahá, s odkrytým stehnem. Pak pozoruje muže po jejím boku. Alfa mu mohl holýma rukama zlámat každíčkou kost v těle, kdyby se tak rozhodl.

Ta převratná myšlenka se mu v hlavě vylíhla tady, jako naprosto samozřejmá věc, jako kdyby se konečně podařilo složit kousky puzzle, které měl už celé roky před očima.

Bude se o tom mluvit. Bude to apoteóza, která bude zcela jistě znamenat i konec jeho života. Teď už nemůže konat, kde ho napadne, jako to dělal vždycky: musí se vrátit domů. Do Francie, do rodné země. Tam dostanou jeho činy smysl.

• • •

Pařížský liják bušil bez přestávky do oken hotelového pokoje.

Je 22.30, to už dnes ven nepůjde. Alfa ležel natažený na posteli před zapnutou televizí. S ovladačem v ruce pravidelně přepínal programy.

Na jednom z nich běžel přímý přenos diskuze, v níž zúčastnění rozebírali, jaký postoj by měly zaujmout trestněprávní autority vůči sériovým vrahům a sexuálním delikventům.

Najednou začali mluvit o Alfovi.

Gekon [...]. Gekon [...].

Alfa už tuhle stupidní přezdívku slyšel i četl. V médiích to jednou zmínili a už to používali všichni. Gekon... Stvoření s krátkýma nohama a vyplazeným jazykem, ošklivé a nemotorné...

Znal jednoho z účastníků diskuze, protože ho viděl vyjadřovat se na jeho adresu o několik dní dříve. Policajt, jehož předchozí rozhovor na kamery byl obratem vysílán ve zprávách. Dnes večer v přímém přenosu policajt vypadal, že není ve formě, že je popuzený. Odsekával krátkými větami a na čele se mu perlil pot.

Jeho monolog byl vodopádem invektiv projevujících urážlivě málo respektu k Alfovi. *Provokace*. Popisoval ho jako neschopného zkrachovalce! Jako imbecila, otroka pohlavních

puďů. Dokonce zašel tak daleko, že začal vytahovat Alfovo dětství a jeho vztah s matkou. Nekonečná urážlivá tiráda a v Alfovi to vřelo, aniž by se však jen o milimetr pohnul, oči upřené na televizor.

Hnusnej blbečku, ty mě soudíš, a přitom jsi sám totální zabeďněnec, pomyslel si Alfa. A potíš se jako tlustý prase, s tím svým kvíkávkým hláskem...

Alfa se na něj zadíval pozorněji.

Už při prvním, mnohokrát vysílaném rozhovoru něco pocítil. Tušení nějaké povědomosti, kterou si nedokázal vysvětlit. Policajt mu někoho připomínal, ale nevěděl koho. Chvilí trvalo, než mu to došlo.

Zkoumal jeho pohyby, siluetu, tvář.

Jeho pocení... jako návaly tepla.

Návaly tepla?

Hlas takřka zbavený hlubších tónů. Nijak nepříjemný a méně ostrý než hlas ženy, ale určitě příliš pronikavý. Obličej bez vousů... postava trochu zvláštní, štíhlejší nahoře a zaoblenější dole. Zženštilá postava.

Jean-Marc. Alfa si ho spojil s Jeanem-Markem a už se toho nepustil.

Stejně příznaky.

Alfa najednou vyskočil, aby se mu na obrazovce pořádně podíval do obličeje. Už nedokázal od toho podivného panáka, recitujícího svoje litanie, odtrhnout lačný a zvědavý pohled. Je možné, že si jeho kolegové ničeho nevšimli? Že kolem něj ti blbci jen tak chodí? Anebo jsou v obraze? Je pravda, že tahle léčba, používaná v Kanadě i jinde, ve Francii neexistuje.

Jean-Marc...

Alfa s obličejem přilepeným na přijímač zkoumal kapi-tána Raucha: neměl zženštilá gesta ani oblečení, naopak se nutil do určité mužnosti.

Byl jako Jean-Marc... Až na to, že to skrýval.

Hněv, který Alfa při pohledu na Raucha cítil, se proměnil v radostné vzrušení. Čím déle jej zkoumal, tím si byl jistější.

Tak ty sis taky vytvořil postavu? Gynoida... Gina. Jestlipak si tak v duchu říkáš, strejdo? Jaký úsilí jsi musel vyvinout, aby si nikdo ničeho nevšiml? Jestlipak teď bojuješ proti tomu, čím jsi býval? Copak jim všem asi tajíš?

Mladá žena před ním měla na obličeji a na krku podlitiny. Bylo vidět, že hodně plakala, kůže měla kolem očí zarudlou a zbytek tváře bledý.

Jmenovala se Déborah Joubertová, dvacet osm let, ošetřovatelka na volné noze. Byla vysoká, velmi vysoká, přes metr osmdesát. A stejně krásná jako obě ženy, které tu byly v týdenních odstupech před ní. Navzdory svému vyčerpání neprojevovala vůči policistům žádnou jízlivost ani netrpělivost, naopak. Chtěla spolupracovat a své výroky často prokládala nervózními úsměvy. Rozhlížela se po místnosti, kam ji zavedli: celkem klasická policejní kancelář, vybavená zastarávající počítačovou technikou, zašedlé stěny polepené filmovými plakáty a různými papíry. V tuhle pozdní hodinu bylo na patře mrtvo.

Ten večer zašla Déborah Joubertová na první policejní služebnu v jedenáctém obvodu, blízko místa, kde došlo k útoku. Policisté na služebně vyslechli její výpověď a pak ji odvezli na lékařskou pohotovost do nemocnice Hôtel-Dieu. Naštěstí měl jeden z kolegů z jedenáctky ponětí o málo medializované probíhající pařížské aféře *násilníka z výtahu*. Zavolal na patřičná místa, aby se informoval, co má dělat. Poslední člen týmu na pracovišti, Hruška, zvedl telefon.

Bylo zásadní jednat rychle a Hruška vyzval kolegu, aby předpokládanou *oběť číslo tři* neprodleně dovezl k nim, aby ji mohl vyslechnout. Mezi útokem a jejím příchodem na komisařství ve dvanáctém obvodu uplynuly dlouhé hodiny.

*

Hruška hned po telefonátu zavolal Marion, která už o něco dříve odešla domů. Bez okolků jí oznámil:

„Máme další, musíš přijít.“

„Hned jsem tam,“ odpověděla stručně kolegyně a zavěsila.

Bylo jim jasné, že další oběti budou následovat, než pátrání přinese výsledky. Jen nevěděli, kdy to bude.

Když Déborah přivezli, Marion jí nechala přinést čaj, což ona zdvořile přijala. Upila doušek a pak držela šálek v dlaních.

Hruška pozoroval dlouhé prsty s krásně nalakovanými nehty, jak se nezadržitelně třesou. Marion u ní chvíli stála. Vypadala vedle ní malá, se svými sto šedesáti dvěma centimetry.

„Vysvětlil vám někdo, kde jste?“ zeptala se konečně Marion.

Déborah zavrtěla hlavou.

„Jste na druhém oddělení kriminální policie. Říkají nám mravnostní a řešíme tu pouze sexuální delikty a sériové násilníky. Vaše výpověď nám může pomoci zjistit, zda má napadení souvislost s dalšími případy.“

Pak Marion ukázala na Hrušku a pokračovala:

„Máme na mravnostním některé z nejlepších specialistů z celé Francie, kapitán Rauch mezi ně nepochybně patří.“

Déborah byla z neznámého důvodu překvapená, když slyšela policistovo jméno, a ten si toho všiml. Pozorně si ho prohlížela, jako by ho zkoumala. Pak se její těkající zaujatý pohled zastavil a ona odvrátila zrak a ramena jí opět ztěžkla.

• • •

„Šla jsem k jednomu pacientovi, k panu Robetovi. Je to starý člověk, který je už nepohyblivý, a já mu jednou týdně chodím nabrat krev a hlídat srážlivost.“

„Chodíte za ním určitý den v týdnu?“ zeptal se jí Hruška.

„Nejčastěji je to v pondělí, ale občas to může být jinak.“

„Ve stejný čas?“

„Ne, ne vždy, ale obvykle tam chodím ke konci pracovní doby.“

„Když jste vešla do domu, kolik bylo hodin?“ vložila se do dialogu Marion.

„19.45. Vím to, protože jsem zrovna příteli odpověděla na SMS.“

Déborah po těch slovech vytáhla z kabelky mobil, odemkla ho a ukázala zprávu policistům, kteří pokývali hlavami.

„A co se dělo pak?“ povzbudil ji Hruška.

Déborah se na chvíli odmlčela a pak pokračovala:

„Vyťukala jsem kód na domovních dveřích, ten mám uložený v telefonu. Když jsem otevřela, do dveří za mnou vrazil nějaký muž. Byl to motorkář, měl na sobě helmu a vypadal, že spěchá. Využil chvíle, kdy jsem vstupovala dovnitř, aby vešel taky, a já jsem udělala to, co v takových chvílích dělám vždycky: podržela jsem mu dveře... nechtěla jsem mu je zabouchnout před nosem...“

Déborah řekla tuhle větu s trochou hořkosti v hlase a opět se odmlčela. Hruška, jehož prsty ztěžka dopadaly na klávesnici počítače, si všiml jejího zmatku a přestal na chvíli psát.

„Nevyčítejte si to,“ ujistil ji. „Tehle způsob je pro útočníky dost běžný, všichni se od malička učíme, že máme být zdvořilí, a oni toho zneužívají... Opatrnost je sice namístě, ale nemohla jste vědět, že na vás zaútočí.“

Déborah potřásla hlavou. Laskavě se na ni usmál a pak ji pobídl, aby pokračovala.

„Poděkoval mi,“ pokračovala Déborah, „a šel za mnou do haly. Vypadal trochu zmateně a rozhlížel se kolem, helmu pořád na hlavě. S odstupem času si myslím, že to dělal proto, abych šla napřed a on mě mohl sledovat.“

„Helmu si nesundal ani na chvíli?“ zeptala se se zájmem Marion. „Co jste viděla z jeho obličeje?“

„Měl na hlavě helmu od začátku až do konce... Zahlédla jsem jen jeho pohled o něco později ve výtahu. Byl celý oblečený v kůži a myslím, že jsem ho bezmyšlenkovitě považovala za nějakého poslíčka nebo za někoho, kdo jde něco vyzvednout. Byl neklidný, uspěchaný, ale jediné, co nakonec chtěl, bylo, abych přivolala výtah a on mohl nastoupit se mnou. Výtah přijel... nastoupil dozadu... Stiskla jsem tlačítko čtvrtého patra, on na chvíli zaváhal a pak stiskl pětku. Výtah nebyl velký. Stála jsem před ním, lehce stranou. Nedívala jsem se na něj, ale zdálo se mi, že stojí klidně.“

Po celou dobu, co mladá žena vypovídala, upírala na ni Marion své modré oči a pravidelně přikyvovala. Stejně jako Hrušku ji ovládaly jen dvě protichůdné potřeby: maximálně ji uklidnit a přitom z ní dostat co možná nejvíc informací, aby bylo možné s těmi útoky skoncovat.

„Výtah jel pomalu, a když jsme se dostali do čtvrtého patra, šlo všechno hrozně rychle. Jakmile jsem udělala krok, vrazil do mě a tvrdě mě chytil za rameno a pod bradu mi přiložil nůž. Řekl mi, že jestli budu křičet, zabije mě. Pak stiskl tlačítko stop. Nebyl moc vysoký, ale silnější, než jak zpočátku vypadal. Jednou rukou mně stiskl krk, aby mě donutil couvnout. Udělala jsem trochu rámus, a tak mi přitiskl ostří ke tváři, druhou rukou mě pořád držel za krk, začal mě škrtit a třást se mnou, nadával mi a vyhrožoval mi.“

„Co vám přesně řekl?“ zajímal se Hruška.

„Něco jako... Jestli nezavřeš hubu, porežu tě... Přestaň se hejbat, couro... špinavá děvko...“

Déborah se lehce otrásla, oči upřené do prázdna.

„Říkáte, že byl menší než vy?“ zeptala se Marion.

„Myslím, že ano... ano,“ potvrdila Déborah rozhodně. „Ale měl nůž a držel mě pevně, měla jsem strach...“

„Proti noži jste nemohla nic dělat,“ ujistil ji Hruška. „Ani trénovaný muž to neriskne. Viděla jste ho vytahovat nůž? Můžete nám popsat, jaký to byl typ?“

„Ne, vytáhl ho, když jsem k němu byla zády, a neviděla jsem ho dobře,“ zalitovala mladá žena. „Myslím, že kuchyňský nůž to nebyl... ani lovecký...“

„To nevadí,“ řekl jí Hruška, když doťukal větu na klávesnici. „Ukážeme vám nějaké fotky, třeba vás ještě něco napadne.“

„Opakoval mi, ať jsem v klidu, a přitom mě držel a ubližoval mi... a říkal neustále, že jestli budu křičet, tak chcípnu... Jestli jsem chtěla přežít, musela jsem dělat, co chtěl, prý když všechno proběhne v pořádku, nechá mě jít... Donutil mě si kleknout. A pak najednou změnil tón řeči... Když viděl, že se nehýbu a že před ním klečím, byl najednou skoro medový. Upřeně se na mě díval, ale pořád mi držel pod bradou nůž. Začal mě hladit po vlasech. Opakoval mi, že jsem krásná, pořád dokola...“

„Když se vás dotýkal, měl na sobě rukavice, nebo si je sundal?“

„Nechal si rukavice celou dobu, stejně jako helmu... Pak mi před obličej vytáhl přirození.“

Déborah už chtěla mít výpověď za sebou a zbytek odvyprávěla rychleji:

„V kapse našel krabičku s prezervativem, podal mi ji a nařídil mi, abych mu ho navlékla... Nechtěla jsem, tak se rozčilil a dal mi facku, takže jsem hlavou uhodila o stěnu výtahu, až se ozvala rána. Hned poté mi přitiskl ruku na pusku, abych byla zticha. Ta ruka mi zakrývala celý obličej a bolestivě mě tiskla. Pak mi dal znovu ruku na krk a začal mě zase škrtit, až jsem se dusila, a přitom mi opakoval, že jestli ještě jednou odmítnu poslechnout, chcípnu. Pak povolil... Brečela jsem a popadala dech a on mi strčil zaťatou pěst přímo před obličej a řekl mi, že jestli mu nenatáhnu ten

prezervativ a neotevřu pusy, tak mi rozbije nos a zabije mě. Tak jsem poslechla.“

„Když vytáhl penis, měl erekci?“ zeptal se Hruška a dál psal.

„Ano.“

„Zvládla jste mu navléknout prezervativ sama?“

„Ano. Řekl mi, ať dám pozor a neroztrhnu ho,“ dodala Déborah přidušeným, vyprahlým hlasem. „Pořád mi vyhrožoval, že mi ublíží nebo že mě zabije...“

„Co se dělo pak?“ zeptala se Marion.

„Chtěl orální sex, tak jsem mu ho udělala.“

„Dobrá. Vyžadoval sex také jinou cestou, análně nebo vaginálně?“

„Ne.“

„Ani prsty?“

„Ne. Ale v některých momentech mi sahal na prsa.“

„Řekl nebo udělal během felace něco zvláštního, co by vám utkvělo v hlavě?“

„Říkal mi, abych přestala brečet, abych pokračovala. Ze začátku mě ještě uhodil a nadával mi, když jsem nechtěla poslechnout. Několikrát jsem se málem pozvracela a to ho rozčillovalo. V některých momentech popadl mou hlavu a bouchal mi jí o stěnu. Snažila jsem se z toho nějak dostat, ale neviděla jsem východisko, tak jsem udělala, co chtěl. Bála jsem se hlavně nože, že mě nakonec stejně zabije, i když poslechnu a udělám, co chce.“

„Ejakuloval?“

„Ano. Do prezervativu.“

„Viděla jste ho odcházet s... prezervativem?“ zeptala se jí Marion a naklonila se dopředu.

„Když odešel, zhroutila jsem se na zem... nedávala jsem pozor. Je to možné, protože když jsem si posbírala věci, neviděla jsem ho tam.“

„Máte nějakou představu o tom, jak dlouho to celé trvalo?“

„To nevím,“ zaváhala Déborah. „Možná deset minut, ale zdálo se mi to jako hodina.“

„A po znásilnění hned utekl?“

„Odblokoval dveře a utekl... ale předtím...“

Déborah se najednou v návalu emocí odmlčela. Cítila se zranitelná. Naléhavě oběma policistům sdělila:

„... než odešel, vzal mou tašku a všechno z ní vysypal na zem... Vzal peněženku, přede mnou ji prošacoval a ukradl mi peníze... Neměla jsem tam kdovíkolik, to není důležité a je to jedno... Ale co mě děsí, je, že si prohlédl moji občanku... viděla jsem ho... takže zná moje jméno a adresu a může si mě najít, jestli bude chtít.“

• • •

„Nebojte se, že na vás znovu zaútočí, to se nestane,“ ujistila ji Marion. Přisunula si židli k Déborah a objala ji, zatímco ta si otírala slzy. Výslech byl u konce.

„Informace, které jste nám poskytla, nám dovolují najít téměř jistou souvislost s případem sériového násilníka, na kterém náš tým už pracuje... Útočí pokaždé na jinou ženu a mění místo. Je extrémně opatrný a já jsem přesvědčená, že nebude riskovat a nezaútočí podruhé na stejnou osobu... Ale kdyby k něčemu došlo, kdybyste ho viděla, ihned nás informujte a my zasáhneme.“

Hruška také změnil místo a opíral se svou těžkou zadnicí o kraj stolu.

„Na kolik dalších žen zaútočil?“ zeptala se Déborah.

„Vy jste třetí. Tedy pokud nejsou další, které nic neoznámily,“ odpověděla Marion.

„Jak dlouho už to trvá?“

„Něco přes dva týdny.“

Déborah přestala plakat a najednou jí v očích zableskl hněv, téměř zuřivý.

„Pomůže vám moje svědectví, abyste ho zastavili?“

„Je velice cenné,“ odpověděl Hruška, „a budeme s ním pracovat. Jedním z problémů je, že *motorkář* dělá všechno pro to, aby před námi utajil svoji DNA, protože mnoho případů se nám podaří vyřešit právě díky ní.“

„Za předpokladu, že máme útočníka v záznamech,“ dodala Marion.

„Vzhledem k tomu, jak moc se snaží, aby se na jeho DNA nepřišlo, tak bych řekl, že máme,“ odpověděl Hruška. „Každopádně určitě najdeme nějaké slabé místo, nakonec udělá chybu. Možná ji už udělal.“

Déborah Hrušku pozorně poslouchala a musela se ještě zeptat:

„Měl nůž, to ano, ale... nemyslíte si, že jsem se měla víc bránit? Snažit se křičet nebo víc bojovat...“

„V té kabině jste byla zatlačena do kouta. Poslyšte...“ začal Hruška, „obvykle tyhle podrobnosti nesdělujeme, ale přesto vám řeknu, že jedna z předchozích obětí se bránila... Nemůžu vám ukázat fotky, ale věřte mi: vyřádl se na ní. Měla zlomenou čelist a přeražený nos a blízci ji nemohli poznat. Unikla znásilnění, to ano, ale budou ji několikrát operovat. Měla byste vědět, že nevyhrožoval jen tak...“

„Netrapte se výčitkami,“ naléhala Marion, „kapitán Rauch má pravdu, neměla jste na výběr...“

Déborah spontánně přikývla, šokovaná tímto zjištěním. Ale když opět zaslechla policistovo příjmení, začala si Hrušku znovu prohlížet a zkoumat jeho mírně obtloustlý, ale přesto výrazný obličej. Nakonec si dodala odvahy a zeptala se:

„Promiňte, vy se jmenujete Rauch, že ano?“

„Ano.“

„Vaše příjmení mi někoho připomíná...“

Hruška lehce naklonil hlavu a zahleděl se na ni. Nevydal překvapeně, ale ani nijak nadšeně. Už se chystal odpovět:

„Moje ma...”

„Váš otec...” přerušila ho Déborah v téže chvíli. „Joseph Rauch?”

Hruška vypadal překvapenější, ale klidnější.

„Ano, je to tak,” přikývl s úsměvem.

„Jsem jedna z jeho ošetřovatelek!” zaradovala se Déborah téměř přehnaně. „Často za ním chodím.”

„Opravdu? To jsem nevěděl. S otcem se moc často nevidáme, ale snažím se alespoň mít přehled o jeho zdravotním stavu...”

„Je mu zle, ale bojuje,” řekla Déborah.

Pak pohlédla na Marion, která je bez přerušování pozorně poslouchala.

„Promiňte, že o tom teď mluvím,” pokračovala Déborah.

„Velmi si vašeho otce vážím.”

Déborah se zeširoka usmívala, tak nějak nervózně a příliš živě. Když jí Hruška poděkoval, na okamžik zaváhala a pak se ho ještě rozjasněji zeptala:

„Takže vy jste malý Anthony? Váš otec mi ukazoval fotky.”

Ať se to snažil Hruška zakrýt sebevíc, pocítil, jak mu po páteři stéká studený pot. Jako pokaždé, když potkal někoho – kromě svých rodičů –, kdo ho znal *předtím*.

„Váš otec je velmi dojatý, když o vás mluví. Jste na těch fotkách roztomilý... Nevím, jestli bych si vás s nimi spojila, kdybych neznala vaše příjmení,” dodala Déborah bezelstně a dobrosrdečně. „Ale teď vás poznávám...”

Hruška si pomyslel, že musí tuhle diskuzi co nejrychleji ukončit, tím spíš, že Marion nic neunikne. A také věděl, že to, jak se Déborah rozveselila, je následek šokového stavu a že brzy nastane prudký zvrat. A tak jí diplomaticky naznačil, že vypadá vyčerpaně a že se má vrátit domů a trochu si odpočinout. Déborah se skutečně najednou zdála uzavřenější a odpovídala utrápeným hlasem. Hruška jí podal vizitku

s telefonním číslem a řekl jí, že mu může v případě potřeby zavolat a že se každopádně brzy uvidí.

Pak se jí zeptali, jestli na ni doma někdo čeká, a poněvadž řekla, že ne, Marion jí nabídla, že ji doprovodí domů. Ošetřovatelka se uklidnila a nechala se přesvědčit a obě ženy společně opustily kancelář.

Velitel Euvrard seděl v čele stolu v zasedačce. Netrpělivě čekal, až přijdou všichni členové mravnostního. Hruška a Marion už byli zde, seděli vedle sebe.

Ani jeden, ani druhý v noci nespali. Když Marion dovedla Déborah domů, setkala se s Hruškou v ulici Amelot v jedenáctém obvodě, tedy na místě útoku. Oddělení kriminalistické techniky už skončilo s odebráním stop a oni si mohli v klidu prohlédnout, jak vypadá budova a výtah.

V ulici Amelot pak odhalili kamery, na kterých by pravděpodobně *mohl být* zachycen příjezd i odjezd násilníka. Pak jim jeden městský policista, který měl pohotovost, ukázal několik nahrávek.

Když se vrátili na komisařství ve dvanáctém obvodě, do avenue Daumesnil číslo popisné 80, po střechách už klouzaly první paprsky nového dne.

„Chci, abychom prošli všechno, co už jsme zjistili u předchozích obětí, a spojili to s tímhle případem,“ oznámil velitel Euvrard zvučným hlasem.

Vedoucí týmu znehybněl před desítkou naslouchajících policistů. Byl to vysoký a šlachovitý padesátník.

„Ověřte, jestli mají společnou sportovní aktivitu nebo permanentku – starou, nebo novou – do stejný posilovny, jestli pracovaly blízko sebe, měly stejný vzdělání, chodily do stejného kurzu, i třeba dávno, jestli chodí na stejný místa: hospody, restaurace, noční kluby, kavárny, bridžový kluby,

swingers, na salsu, do parku... do obchodů s oblečením, s prádlem, do supermarketů, jestli jezdí ke stejnému auto-mechanikovi... Všechno, prověří se všechno, protože nemáme nic," uzavřel a odmlčel se. „Je to tak?“

Hruška si bez valného zápalu naškrábal pár poznámek, duchem trochu nepřítomný. Ne že by ho případ nezajímal, to naopak, ale tyhle všeobecné řeči už pro něj po všech těch letech neskrývaly nic nového. Když ale zvedl oči k veliteli, zjistil, že se obrací přímo na něj a čeká na jeho reakci. Tak se Hruška trochu narovnal, podrbal se na krku a pokusil se mluvit nahlas:

„Opravdu toho moc nemáme. Žádnou spolehlivou DNA, což je při třech útocích už povážlivou ukázkou jeho schopností. Necháává si rukavice, helmu i oblečení na celém těle, i když je léto, a pokaždý bezpodmínečně používá prezervativ. Ještě nemáme výsledky genetických stop odebraných dnes v noci, ale otisky z prvních dvou výtahů neukázaly nic. Našly se jen stopy, až moc stop, ale všechny jsou od lidí, kteří použili kabinu od posledního úklidu. Jistý je, že nebyla identifikovaná žádná stopa po sexuálním delikventovi a žádná nebyla ani evidovaná v centrálním registru. A hlavně se nenašla žádná vazba mezi otisky z prvních dvou výtahů. Uvidíme, co ten třetí...“

„Poskytla vám oběť z včerejšího večera nějaký dodatečný vizuální záchytný body?“

„S policejním portrétem se zatím můžeme rozloučit vzhledem k tomu, co má ten chlap na sobě. Zatím máme jen potvrzeno, že je to běloch, měří něco mezi sto sedmdesáti a sto sedmdesáti pěti centimetry, postava průměrná. Dvě oběti tvrdí, že má modré oči, třetí je přesvědčená, že jsou hnědé... Takže vizuál nám neříká nic, na druhou stranu by mohly eventuálně poznat jeho hlas, kdyby se jim pustil.“

„Ano, Marion?“ oslovil Euvrard policistku, která zvedla ruku s pohledem upřeným do poznámek.

„Budeme si muset položit otázku, zda tohle všechno pustit do médií,“ prohlásila policistka rozhodně, „protože jestli toho chlapa opravdu brzy nezastavíme, není pochyb, že bude pokračovat...“

„Informace už proběhla zprávami,“ řekl jí Euvrard.

„Ano, ale to je podle mě málo. Víme teď, že je to sériový násilník s typickým postupem. Každá Pařížanka má právo vědět, než podrží dveře nějakému motorkářovi v helmě, že se po městě pohybuje násilník, který takhle útočí na ženy.“

„Riskujeme, že rozpoutáme davovou psychózu a on změní způsob práce, což nám zkomplikuje lokalizaci... Ale v podstatě s tebou souhlasím, je to velmi specifický případ a bude lepší sdělit informaci masově. Podívám se na to. Dobrá, takže nahrávky z kamer, jsou k něčemu?“

„Mohli jsme sledovat jeho trasu v jedenáctém obvodu, ale chybí nám ostatní čtvrti. S Anthonym,“ řekla Marion a ukázala na Hrušku, „jsme podali žádost o nahrávky a dostaneme je během dne.“

„Obávám se,“ řekl Hruška, „že nejsme ve stejné situaci jako minule: evidentně dobře ví, co dělá, ve všech směrech, a zná mrtvé úhly v Paříži, ví, kam zmizet a kde se vynořit. Nevybírá si místa svých útoků náhodně a tady bychom určitě mohli něco najít.“

„Co máš na mysli?“ zeptal se Euvrard.

„Starší nahrávky. Určitě už v těch budovách byl, možná nedlouho předtím. Musíme projít i starší záběry, vrátit se v čase a najít ho...“

„Tím spíš, že ty tři výtahy byly staré modely,“ zdůraznila Marion, „s funkcí zastavení, což už není tak běžné. Vybraná místa byla relativně klidná, málo zalidněná...“

„To vypadá rozumně, pusťte se do toho,“ schválil Euvrard.

Pak se pozorně zadíval na Hrušku a po krátkém váhání ho ještě jednou oslovil:

„Co se týče tvý metody, Anthony, máš už něco ke srovnání?“

„Ještě ne. Vytáhl jsem starý případy útoků a ozbrojených přepadení, taky vloupání, ve kterých figuruje motorkář nebo člověk oblečený jako motorkář... A mezi již souzenými sexuálními delikventy hledám taky osoby zaměřené na feli-ci... Zatím to nic nepřineslo a hlavně jsem si zabouchl dveře místo toho, abych je otevřel.“

Krátce před jednou hodinou bylo v zahradách Bercy dusivé vedro. Park ležel nedaleko Hruškova bydliště, nějakých pět minut pěšky od komisařství.

Policista už měl odpracováno, chtěl se vrátit domů a až do večera spát. Jeden z jeho kolegů, Théo, trval na tom, že mu bude během pauzy na oběd dělat společnost, a teď oba bloumali parkem a hledali lavičku. Všude okolo obědvaly skupinky Pařížanů rozvalených na trávě, adolescenti se potulovali sami nebo v partách a turisté se v zahradách snažili zorientovat a prohlédnout si je.

Našli volnou lavičku před celkem moderním architektonickým prostorem, kde byly kanály protékající kamennými uličkami, ve kterých stály sloupky korunované vistářiemi. Srpnové téměř polední slunce neúprosně pražilo.

Hruška si cestou koupil krájenou pizzu se silným těstem, voňavou a pořádně tučnou... Měl hlad, výhled z lavičky se mu líbil, tak se konečně rozhodl se do ní pustit.

„Fakt už bys měl s tímhle svinstvem přestat,“ řekl mu Théo přesně ve chvíli, kdy se zakousl.

Hruška nezaregistroval hrozící nebezpečí.

Když už se pustil do žvýkání, řekl si, že v něm bude pokračovat. Ale o něco pomaleji a s mírným studem, který nebyl na programu... Když se na kolegu otočil, viděl, že to vůbec nemyslí ironicky.

Théo byl pohledný dvaatřicetiletý chlap. Dobrý policajt, občas impulsivní, ale zapálený do práce. Hruška k němu cítil spíš sympatie. Jediným problémem bylo, že Théo úplně propadl kultu fyzické kondice, životního stylu, sportovním aktivitám a všem těmhle záležitostem... Každý den si pěstoval fyzičku – výjimečnou, to se muselo uznat –, na kterou byl náležitě hrdý, takže nosil prakticky jen nátělníky. Hruška, trochu oslepený sluncem, rozeznával po své praxi Théovu pokrčenou paži s bicepsem velikosti lýtky. Už párkrát ho Théo na dobrých dvacet minut zahnal do kouta s celým seznamem doporučení... Jak se jednou dostal ke slovu, nevěděl, kdy přestat, a Hruška to ani trochu nechtěl poslouchat znovu.

Věděl, že Théo si velmi váží jeho profesionálních kvalit, ale z jeho fyzické formy se mu obrací žaludek. Byli skoro stejně staří a Anthonyho mohutné hýždě, ochablé paže a mizerná kondice více či méně skrytě kolegu dráždily. Théo byl v týmu jediný, kdo ho s tímhle – i když laskavě – otravoval. A Hruška ho nechával být, protože koneckonců se mu tohle pohrdání hodilo: jestli Théo v jeho nadváze a svalové ochablosti vidí jen výsledek strašlivého zanedbávání životního stylu, je to pro něj vlastně to nejlepší řešení.

„Uber na tucích, kamaráde,“ pokračoval Théo. „Uvidíš, že se budeš hned cejtit líp, dej na mě.“

„Ty si nikdy nedáš pizzu?“ optal se ho Hruška, jen aby změnil téma, a dál žvýkal.

„Vyhýbám se jí. Anebo to kompenzuju, ale pořádně, rozumíš? Sportem...“ upřesnil policista s náhlou naléhavostí a zápalem. „Všeobecně se vyhejbám všemu, co je v těchhle hnusech. Víš, všiml jsem si v kanceláři, že furt něco přezvykuješ... Cukr taky není dobrý. Navíc ho máš plno i tady,“ řekl a ukázal na pizzu.

„A co jíš ty v kanceláři, když dostaneš hlad?“ zeptal se Hruška a plánoval diskuzi po jeho odpovědi ukončit.

„Mimo hlavní jídla? Ovoce. Banán, jablko... to je super!“

Hruška nonšalantně pokýval hlavou, odložil papírový tácek se zbytkem pizzy na kolena a slíbil si, že ji později dojí.

„Já už musím opravdu domů, jsem utahanej,“ řekl a dal najevo své vyčerpání.

Pak poklepal kolegovi na rameno a začal vstávat.

„Anthony, počkej...“ zarazil ho Théo.

Do hajzlu...

„Chtěl jsem ti o něčem říct...“

„Tak jo, povídej.“

Théo se k němu obrátil a zatvářil se důvěrně. Jako by zaváhal:

„Mám kámoše policajta, co se mnou pracoval na sedmáctce. Jmenuje se André Maret. Teď dělá v Lyonu a pracoval na *Boucherově případu*, říká ti to něco?“

„Ne,“ odpověděl popravdě Hruška.

„Ale jo... Přeci ten chlap, jehož ženu našli po sebevraždě v garáži s kulkou ve spánku. Se vzkazem a nepravděpodobným úhlem výstřelu... Hned padlo podezření na manžela.“

„Jo, to už mi něco říká.“

„Manžel šel před osmi měsíci před soud. Obhajoba nic neznamenala. Nic nenašli, ale stejně to nesedělo.“

„No a dál?“ zeptal se nechápavě Hruška.

Théo se krátce odmlčel. Zamrkal a zase se zkoumavě zadíval na kolegu, jako by hledal správná slova.

„Zatím není nic potvrzeného, ale ten kámoš policajt slyšel, že manžel změnil obhájce... A že jeho případ dost možná přebírá tvoje matka.“

Hruška okamžitě pochopil. Když se nad tím zamyslel, měl dojem, že s Théem o matce vlastně nikdy pořádně nemluvil. Vůbec se o ní málokdy bavil, samozřejmě kromě Marion a velitele Euvrarda... Všichni ale věděli, že je to jeho matka, tak hloupý nebyl. Celá, nebo skoro celá Francie ji znala, a tím spíš policisté. Ti se k ní stavěli a priori

velmi nepřátelsky, což bylo podle Hrušky naprosto legitimní.

„Tak to tě hned zastavím,“ odpověděl mu kamarádsky, „s matkou se nikdy o práci nebavíme... A... obecně vzato, snažím se s ní bavit co nejmíň.“

Théo vypadal zklamaně.

„Aha. Ne proto, že... Víš, že má fakt dobrou reputaci. Vysekala z problémů spoustu lidí...“

„Jo, je dobrá...“

„Takže teď jsou trochu nervózní, že jim všechno zkazí...“

„Je skvělá, ale není kouzelnice,“ upřesnil Hruška. „Má dar, nebo aspoň velký talent vytěžit všechny slabiny případu... Ale jestli se tvůj kámoš bojí, třeba tam nějaký slabiny jsou?“

Théo polkl a nevěděl, jak moc sarkasticky tu poznámku Hruška myslí. Ten si toho všiml a dodal:

„Podle mě už je všechno jasný a uzavřený, ale musí se do puntíku respektovat úřední postup, nebo se opravdu vrhne jako lvice na sebemenší chybu. A víš dobře,“ ujistil ho, „že já k ní velkou náklonnost nechovám, i když je to moje matka.“

„Zklamala tě nějak?“ zeptal se Théo překvapeně.

„Moje rodinná historie je komplikovaná. Můžu uznávat její profesionální kvality, a přesto si nemyslet, že je to dobrý člověk. V každém případě nemám přehled o tom, co dělá, a ani ho nechci mít.“

„Žádný strachy, chápu,“ odpověděl Théo bez postranních úmyslů.

A zakončil větu přátelskou herdou do zad, což měla být pro Hrušku útěcha; trochu ho překvapila, ale nakonec byl rád.

Po chvilce přemýšlení Hruška přesto dodal:

„Budou ten proces natáčet?“

„Jestli to půjde do médií, myslíš? Jo, to nepochybně...“

„Tak to tam bude matka určitě,“ uzavřel Hruška s pobavením v hlase.

Kolem půl deváté vcházel Hruška na chodbu svého úřadu a zahlédl Marion, jak se k němu hrne.

„Zrovna jsem ti chtěla volat,“ informovala ho hned. „Čeká na nás Euvrard...“

V téže chvíli vyšel velitel ze své kanceláře na chodbu se sakem v ruce.

„Ani si nesedej, Anthony, hned všichni tři odcházíme!“

„Kam jdeme?“ zeptal se ho Hruška, zatímco je Euvrard předešel na schodiště.

„Volal mi jeden kolega ze šestatřicítky... Jmenuje se Thompson.“

Euvrard začal hbitě sbíhat schody a oba policisté měli co dělat, aby mu stačili.

„Jde o brutální napadení, ke kterému došlo dnes v noci v jednom bytě v Maltský ulici.“

„Maltská ulice?“ zareagoval Hruška. „To je hned vedle posledního místa útoku *násilníka z útahu*...“

„Přesně tak. Hned si to spojili a chtějí, abysme u toho taky byli a řekli jim, jestli to může být stejný pachatel!“

Euvrard doběhl do haly v přízemí s kapitány v patách.

„Je to znásilnění?“

„Ano, ale prej nejen to, říkal Thompson. A dodal, že ještě nic podobného neviděli...“

Euvrard vyřkl poslední slova v těžkých dveřích komisařství a všichni tři vyšli do prudkého ranního světla. Poslední velitelova věta vyzněla podivně a Hruška si nebyl jistý, jestli

dobře slyšel. Trochu zadýchaně se otočil k Marion, která rázovale vedle něj, a viděl, že je také zaskočená.

• • •

Jakmile si Hruška prohlédl dům a pak byt, kde k útoku došlo, pochopil, že násilník z výtahu nemá s tímhle nic do činění. První značný rozdíl: nic se neudálo ve výtahu. Styl práce sériového násilníka se samozřejmě mohl změnit, ale vyčerpávající průzkum stop jeho domněnku jen potvrdil.

Byt byl umístěný ve čtvrtém poschodí a žil v něm bezdětný mladý pár, třicet tři a dvacet osm let. Byt byl vkusně zařízený a stěny vymalované harmonicky sladěnými živými barvami. V pokojích bylo mnoho rostlin a po zdech byly rozvěšeny zarámované plakáty – zejména hudebních skupin – a nesčetné fotografie páru ve společnosti přátel nebo příbuzných.

Všechny charakteristiky dokonalého *hnízdečka lásky*.

Napínací prostěradlo na manželské posteli bylo poseto krvavými skvrnami. Skvrna uprostřed byla výsledkem poměrně výrazného krvácení a okolo bylo rozeseto množství okrouhlých otisků. Tři policisté byli zvyklí vidět různé hrůzy, ale přesto na ně zakrvácené bílé prostěradlo svědčící o extrémní brutalitě silně zapůsobilo. Pak si všimli, že nejvíce zakrvácené místo není na matraci, ale na podlaze, hned vedle postele: velká rudá kaluž sražené krve na parketách. Na tomto místě muselo proběhnout masivní krvácení a stopy po vláčení dokazovaly, že došlo k zápasu.

„Na posteli je krev ženy,“ ukázal jim Thompson, „na zemi je manželova.“

Ke vloupání do bytu došlo uprostřed noci, kolem druhé hodiny po půlnoci. Pachatel tohoto zverství zůstal na místě až do úsvitu.

Kromě Thompsona byli na místě i další kolegové ze šestatřicítky a čtyři kriminalističtí technici odebírali vzorky po bytě.

Zatímco prohlíželi ložnici, přitáhla Hruškův pohled zarámovaná fotka páru na komodě. Oba mladí lidé se usmívali do objektivu, zřejmě na dovolené u moře. Ona, drobná brunetka s hezkýma hnědýma očima a hebkou pletí, se zářivě usmívala a vypadala bezhlavě zamilovaná do svého muže. Ten byl mnohem vyšší než ona a mohutný, měl upřímný úsměv a jasný pohled.

„Není k poznání,“ prohodil Thompson k Hruškovým zděm. „Má mnohočetné fraktury v obličeji, zlámané paže a žebra. Když ho odváželi, nebyl schopný mluvit, byl napůl v kómatu a ihned ho přesunuli do nemocnice Saint-Antoine.“

„A co jeho žena?“ přistoupila k nim Marion.

„Obličej má v pořádku. Zranění jsou především v oblasti genitálií, na zápěstích a na kotnících, které měla spoutané. Byla v šoku... To je slabé slovo, spíš v katatonii. Ale právě ona nám řekla, co se stalo. To jediné, co nám nedokázala říct, je, kudy se k nim útočník dostal. A to je velmi zážející, protože o tom taky nic nevíme...“

„A proč ne dveřmi?“ podivil se Hruška.

„Protože byly zamčené,“ odpověděl Thompson, jako by to bylo nad slunce jasné, a vykulil unavené a trochu prázdné oči podbarvené kruhy. „Nejsou tady žádné stopy po vloupání a ona nám řekla, že mají jen troje klíče. Jeden je u její matky a ten se nehnul ze šuplíku, to jsme ověřili... A druhé dva, které mají oni, byly uvnitř bytu a jsou tu pořád. Takže to vypadá, že si opatřil kopii, ale nevíme jak, a že za sebou pečlivě zamkl, když odcházel.“

„Kopii klíče získáte rychle, anebo může mít náhradní klíče majitel bytu nebo domovní správce,“ dodala Marion.

„Prověříme to. Jenže ta žena ho neslyšela ani přicházet, ani odcházet z bytu. No dobrá... Že ho neslyšela přijít, to se

ještě dá pochopit, když je zastihl v hlubokém spánku... Ale když odcházel, neslyšela taky nic: ani kroky na chodbě, ani klapnutí dveří. Nic, ani ťuk! Zmizel.“

„Co tedy navrhuje?“ zeptala se Marion.

Thompson pochybovačně ukázal na okno ložnice, které bylo dokořán.

„Dnes v noci bylo horko a oni ho nezavřeli...“

„Jsme ve čtvrtém patře, děláte si legraci?“ zvolal Hruška a kvapně přistoupil k oknu.

Vystrčil hlavu do prázdna a podíval se na ulici o třicet metrů níže. Závratí netrpěl, ale přesto na něj výška zapůsobila.

Stěna byla hladká, nikde žádné balkony nebo římsy. Od střechy ho dělila ještě dvě patra.

„Kdo by po takový zdi dokázal vyšplhat?“ zeptal se Hruška a otočil se.

„Horolezec? Superman? Zatracenej gekoní muž? Co já vím?“

„Tak proč se tedy domníváte, že přišel oknem?“

Hruškův tón byl překvapivě kousavý a on sám se tomu podivil. Jenže to bylo tím, že v hloubi duše cítil, že by to mohl být správný scénář.

„Vylučovací metodou, to je všechno. Zdá se, že nepřišel dveřmi, a okno je otevřené.“

Thompson krátce zaváhal a pak dodal:

„Manžel byl mimo a žena byla k násilníkovi zády. Než zmizel, rozvázal jí pouta na rukou. A pak jako by se vypařil, to jsou její slova.“

Velký policajt pokrčil rameny a pokynul k oknu jako k možné eventualitě.

„Nejsou pouta, který použil, z horolezeckýho lana?“

„Vypadaly jako šňůry na bondáž. Každopádně je tak použil... Vlastně abych tak řekl, připomněly mi strukturou a barvou lanka od plachet. Teď jsou na expertize, jestli případ

dostanete, budete mít i vzorek a analýzy. Co si o tom myslíte? Vidíte nějakou analogii s tím chlapem z výtahů?“

„Upřímně řečeno, vůbec žádnou,“ prohlásil Euvrard za všechny. „Motorkář se omezuje na felace a žádnou ze svých obětí nesvázal.“

„Nícméně napadení má jasný sexuální podtext,“ zasáhl Hruška a opsal paží kruh po ložnici. „Znásilnění je podle mě ústředním bodem všeho, nedošlo k vraždě, musí to rozhodnout vyšetřující soudce, ale myslím, že ten případ bychom měli dostat my.“

Thompson při pohledu na zakrvácené prostěradlo přikývl. Zdálo se, že s kapitánem souhlasí.

„Mohli byste nám udělat chronologický shrnutí událostí?“ požádal ho Hruška.

„V krátkosti ano, musím se vrátit do rachoty,“ řekl s pohledem na hodinky a rychle nahlédl do poznámek. „Všechno, co víme, máme z první výpovědi manželky: její manžel i ona tvrdě spali, když se krátce po druhé hodině ranní probudila, nepochybně zaslechla nějaký šramot. Řekla, že měla dojem, že v místnosti někdo je, tak se trochu zvedla a snažila se rozkoukat ve tmě. Lampičku na nočním stolku nerozsvěcela, aby neprobudila manžela. A uviděla postavu, velikou, řekla, a nehybnou... Muže v černém, jak u nich stojí. Začala křičet a probudila manžela a vetřelec se na něj okamžitě vrhl a začal ho mlátit. Ihned ho zneškodnil, nepochybně kvůli momentu překvapení, ale nejen to, ta žena říkala, že měl neuvěřitelnou sílu. *Obrovskou*, to je slovo, které použila. Na manželovi se vyřádil, hlavně na obličeji, a všechny fraktury v obličeji pocházejí z tohoto prvního útoku. Jakmile ho zneškodnil, vrhl se na ženu, která nepřestávala křičet a snažila se bezvysledně zasáhnout. Odvlekl ji na postel, stiskl jí hrdlo a začal ji škrtit. Říkala, že už se viděla mrtvá, ale že si s ní jen zahrával a stisk včas povolil. Pro informaci,“ dodal Thompson, „útočník nebyl maskovaný.“